

293.187

OKZK

OKZK

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

LIBRARY
OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

MAEL FERENC

HINNI KELL...

GRAFICA KÖNYVNYOMDA, KOLOZSVÁR, MARECHAL FOCH 38

M A E L F E R E N C :

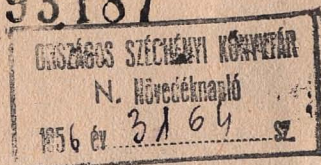
HINNI KELL...

293187

PAX ET BONUM!

Nagy Király kicsi követének köszöntésével kezdem. Ő ezzel üdvözölte az embertestvért. Emberszívekbe békét és harmóniát akart vinni. Pax et Bonum! Költő volt, szent volt. Megtehetette.

Minden költő a béke és harmónia világmissziós útját járja. A szépség és eszme magasságokból jön és magasságokba visz. Ez a költő és költészet hivatása. Drágagyöngyöket csak tengermélyről lehet halászni. Harmatgyöngyöket égi világok termékeny felhői adnak. Mélységekből magasságok felé visz a költők útja. Alantas szintájakon járás, nem költészet: inaszakadtság a szépség világversenyén. A költők szívből írnak, szívhez szólnak, fáradt szívet vigasztalnak. Azt hirdetik, hogy: Pax et Bonum! Béke és harmónia!

Mael Ferenc a béke és harmónia embere. Szentferenci ember, a pax et bonum költője. Harminc év óta sokszor álltam íróasztala mellett. És a toll soha nem rezdült meg a kezében. Mindig a béke és harmónia lelkével írt. Evangéliumi drágagyöngyöket halászott és szép, tiszta ideálok harmatgyöngyeit szórta széjjel. Élt, hogy másoknak élhessen, írt, hogy lelkeket nemesítsen. A költő és író Mael Ferenc maradék nélkül rászolgált arra, hogy hálások legyünk iránta.

Most ezzel a verskötetettel lép a nagy nyilvánosság elé. Sok joga van tanítani, mert ajkán, tollán, szívében van az evangéliumi ige: Hinni kell...

Az elferdült élet és irányzat, író és politikus azt mondja, hogy nem kell hinni...

Hallgassunk a béke és harmónia, a Pax et Bonum költőjére. És inkább legyünk hívő emberek.

Mikháza, 1940. február.

P. TREFÁN LEONÁRD.

KÖSZÖNET MINDENEKÉRT...

Köszönöm

hajnal, hogy rám hajnalodtál,
talán az anyám csókja voltál.
Reggel, hogy frissen rám derültél,
asztal, hogy mindig megterültél.

Köszönöm

Kedves, hogy szíved enyém lett,
kettőnknek tán könnyebb az élet.
Fény, hogy sugarad lelkemre hullt,
láng, hogy a tüzed szívembe gyúlt.

Köszönöm

harang, hogy áhítatra hívtál,
virág, hogy illattal bódítottál.
könny, hogy égőn szemembe gyúltél,
öröm, hogy messze elkerültél.

Köszönöm

Testvér, hogy tétlen nem nézted,
hogy rám a sors bajt bajra tetézett,
s ti szeliden fénylő csillagok,
hogy biztatón rám csillogtatok.

Köszönöm

csobogó kegyelempatakok,
hogy szomjamat oltva ihattalak.
Élet, hogy nekem is szép voltál
s lassan-lassan lealkonyodtál.

Köszönöm,
hogy mind-mind Hozzá vezettetek,
ki lelkéből tépte ki lelkemet
és harminc termő évet adott
s hogy róla himnuszot dalolhatok.

Köszönöm
Uram a perc szent ihletét,
rímes szavak csengő hangszerét.
Ó, most más, üvöltő hangszerek
lármája kábít embereket.

Köszönöm,
hogy tűzfergeteg, vérzivatar-
ostorod nemcsak büntetni akar
s lehet ma minden füstgomolyog,
holnap felragyog istenmosolyod.

Te küldtél gyarló énekesnek,
hogy dalommal Téged dicsérjelek
s jószágod lelkemen átsuhan,
köszönöm, neked, Istenem-Uram...

KIRÁLY VAGY TE?

KRISZTUS KIRÁLY

A te koronád nem csillogó arany,
nehány összefont tövises ág,
bibor palástul drága bársony helyett
ócska rongyot terítettek rád.

Jogarnak nádat adtak kezeidbe,
trónod a véres keresztfa volt.
Eléd a hódolók tömege helyett
az ucca söpredéke hajolt.

És kínjaidon gúnyosan röhögtek,
kisértgettek, ha csodát tennél...
Kegyetlenebb, kínzóbb halál a földön
nem volt és nem lesz a tiednél.

S te csak néztél szelíd, bocsátó szemmel,
néztél lelkek mélységébe le,
láttad, hogy véred csurgó cseppjeitől
mint fehérül bűnök szennyese.

Tudtad, megmásul Pilátus írása,
Sír-iratul mit neked szántak
s nemcsak a zsidók, de népek, országok
világkirályul kikiáltnak.

**Tudtad, hogy királyok királya leszel,
a töviság mindig korona,
királyi pálca lesz a nád s fakó rongy
örök palástod fénybibora.**

**Tudtad, hogy keresztfád mindig trónus lesz,
országod örök angyalország,
s aki szívében keresztet hordozza,
örök életre az jut el hozzád!**

ÉS ELMOZDULT A KŐ...

Emberkéz görgette sziklasírhoz
halottörzűnek.

S állt mozdulatlan. Mindegy a kőnek,
hogyan hol s miért áll.

Állt és nem látta: csillagok reszketnek,
nem hallott vének házai felől

zsibongó zshivajt, hogy így kell annak,

ki Isten fiának hazudja magát,

ki más törvényt akar képmutató

farizeusok törvényénél,

ki ácsfiú létére koronát áhit,

végig eszi vámosok lakomáit

s elnéz a cédák bűne felett.

A kő nem érzi: borzong az éj

és a lélekzetfojtott csendben

valami készül,

valaminek történnie kell,

valahonnan már elindult az Erő,

melynek mázsányi kő porszem csupán,

valahonnan már elindult a Fény,

melynek útját nem állja pokolsötét,

valahol már csirázik az Élet,

melyről lepattog halálbilincs...

S mikor a vének kielégülten

szenderegtek álompárnákon,

elmozdult a kő

és szétmosolygott a bűnös világon

a feltámadás szent hajnala...

Bennem a mindenek ura lakik :
fényesség ura — sötétség ura,
életnek ura — halálnak ura,
magasságok ura — mélységek ura,
tűnő percek és örökkévalóság ura,
szeretet, jóság, békesség ura,
gyűlölet, gonoszság, békétlenség
bűnét villámostorral verő,
kérlelhetetlen Úr,
egyenes út, egyarcú igazság,
örökkévaló élet ura,
királyok, kalmárok, koldusok ura,
a világokat teremtő és porszemekre is
gondot viselő egyetlen Úr
bennem lakik.

Küszöbömön mindenki átléphet,
nem kell kopogás, névjegy, bejelentés,
csak tisztult lélek . . .

Vendégségem szent asztalánál
királyok, kalmárok, koldusok
helyet kapnak.

Bennem az Úr résztvevőn kérdezi :

Fiam, nehéz embernek lenni ?

Csetleni-botlani, százszor elesni,
százszor felkelni

és menni, menni, mert nem itt a cél,
nem itt az ország, a választottak

országá, hol a végtelen öröm napja
nem alkonyul le soha...

Bennem imigy beszél az Úr:

Tudom, nehéz embernek lenni,
jónak maradni, rosszat nem tenni:
de itt mindig megtalálsz engem.

Én fölemellek, ha elestél,
megvígasztalak, ha bánat ért,
megerősítek, ha gyöngé volnál.

Csak higgy!

Hidd, hogy vagyok,
mindig voltam és mindig leszek,
hidd, hogy tébolyult pogány kezek
hiába égetik föl házamat,
hiába döntik romba oltárait,
hiába szövetkeznek ellenem

Nérókkal, Judásokkal, Luciferekkel,
én a hatalom ura vagyok:
intennem kell csak s világok
omlanak össze, hullnak a semmibe.

Ellenem harcolhatnak,
nekem nem ártanak a fegyverek,
a győzelem harsonáit én fuvatom meg,
mikor majd betelnek az idők,
és a jó harcot harcolókkal
benépesül az én országom...

Bennem imigy beszél az Úr
és harangjaimmal hívlak emberek:

Akit kerestek, bennem az Istent
megtaláljátok...

A földön száznál is több ország van
s más-más fajta nép minden országban,
idegen beszéd, furcsa szokások,
sokszínű bőrön más-más vonások,
önző műveltek és bárgyú vadak
cifra házakban — sátorok alatt
Istent hisznek — tagadnak merészen,
bálványt imádnak fában, cserépben.
Száznál több ország sokféle népe,
amire vágyik, nem boldog mégse.
Mindenütt nehéz, sehol se könnyebb,
egyforma gondok, egyforma könnyek,
keserű éjek, szürke nappalok,
meg nem terülő, koldus asztalok,
reményfák levele mind lepereg,
fáradt felnőttek, sápadt gyerekek,
senki sem tudja, mit hoz a holnap,
csak menetelnek, csak bandukolnak.
Sehol sincs öröm, sehol sincs béke,
csüggedt milliók, országok népe,
az életük elsikkadt valahol...
Krisztus, a király, föléljük hajol:
csak egy ország van, az én országom,
nem épült kövön, porló téglákon,
de igazságon és szereteten,
lakója mind, aki kedves nekem,
ki keres szívében hittel, vággyal,
föld nyűgeitől szabadulással.

Csak egy ország van
s aki királyul elismer engem,
a béke örök országában
bizony mondom, együtt lesz velem...

NEKÜNK SZENTSÉG KELL ...

Hitetlennek, hinni nem akarónak,
Szelet vetőnek, vihart aratónak,
Annak, aki fényt, tisztaságot kerül
S a sötétségben, pizokban elmerül,
Mint lomha állat bűzös pocsolyában :
Annak semmiség
A mi Szentségünk... kerek ostyában
Az csupán a morzsányi lisztet látja.
Vak lélekszemmel hogy éhezne rája,
S venné magához az üdvösség étkét,
Ki vállalta a világ minden vétkét.
A mi Szentségünk
Üres semmiség, ámitás, irtózat
Hitetlennek, hinni nem akarónak.

Nekünk, akikben Úr-hajlék a lélek
S akik a fényt, a tisztát, a fehéret
Azért áhitozzuk, azért szeretjük,
Mert az Isten lelke így ragyog felettünk,
Nekünk a Szentség drága, szent örökség:

Erő, hatalom, élet és üdvösség,
Test az örökélő, szent Istentestből,
Vér az örökpiros, szent Istenvérből.
Valóság, amit hiszünk és megvallunk
És inkább elvérzünk, inkább meghalunk,
De a Szentséget s Krisztust a Szentségben
Gyáván megtagadni nem fogjuk mégsem.
Nekünk Szentség kell, mert rút, szentségtelen
Szándékot találunk úton-útfélen.
Nekünk Szentség kell, mert végcélt akarunk:
Mennyországba jutást, hogyha meghalunk.
Nekünk Szentség kell, hogy a szikkadt földön
Ne csak tövis, burján, bűnvirág nőjön.
Nekünk Szentség kell, hogy népek, nemzetek
Ne gyilkoljanak, hanem öleljenek.
Nekünk Szentség kell, amely előtt mélyen
Megalázkodjunk hódoló szerényen
S fölsírjon az imádság szava bennünk:
Szentek Legszentebbje irgalmazz nekünk!

TALITA KUMI

Ha jönne Valaki,
nem hadvezér, nem bölcs, nem diktátor,
Valaki, aki mégis hatalmas,
aki előtt leomlanának a hegyek
és csendben elülnének a tenger háborgó hullámai,
aki rámosolyogna sápadt gyermekarcokra
és mondaná: titek a boldog mennyország.

Ha Valaki jönne
a halott élet ravatalához
és ránézne a kínban, nyomorban
eltorzult arcra, csukott szemekre
és megfogná a hidegülő kezét,
aztán szólna halkán, mégis parancsolón:
Talita kumi! Kelj föl!
Fölkelne és elindulna új
tisztább, emberibb, üdvözítőbb
úton a halott élet.

Jönne, de szemünk hamis fényekbe vakult,
fülünk földi zsivajba siketült.
Nem látunk és nem hallunk.
És hiába hív Valaki életünk
halottas ágyánál:
Talita kumi! Kelj föl!
Mi tovább fekszünk élettelenül,
magunkat elítélt mozdulatlanul,
mint akik nem hisszük, hogy bennünk
feltámadhat a halott élet...

TE MÉGIS KOPOGSZ JÉGSZÍVÜNK AJTAJÁN...

Tolong a nép,
a város zsibong,
hejehujáz pogány öröm.

Ki hallaná meg a halk kopogást?

Valaki kopog.
Szállást keres.
Szállást keres a félelem.
Szállást keres a sóhaj.

Ki hallaná meg a halk kopogást?
A kapuk zárva egytől-egyig.

Egyszer csak goromba kapus csoszog elé:
Helyet kerestek? Szállást? Úgy?
Bárcsak volna, jó pénzért kiadnám!
De ilyen jött-ment ágrólszakadtnak,
ha lenne, se adnám.
Menjete csak odább, békével...

Nem volt egyetlen ház sem,
egyetlen szoba,
egyetlen zug.
Se ház, se szoba, se zug.
Akkora hely se,
ahol földre szállhatott volna
az egek Ura...

Csak egy istálló volt.
Egy jászol
s szalma, amin állatok heverték.
Istálló, jászol és szalma...
és Betlehem csillaga
ide hívta hódolatra
napkelet királyait...

Akkor nem volt bűn ez a bezárkózás.
Akkor még nem ismertek.
De ma tudjuk, hogy éltél,
szenvedtél és meghaltál értünk
a keresztfán.

És ma sem adunk mást neked:
hideg istállót,
hideg szívet
és bűnt, bűnt, bűnök óceánját.

S Te mégis kopogsz jég szívünk ajtaján,
ígéred, hogy megbocsájtasz,
s mondod, hogy mi is ott leszünk
mennyországodban,
ha neked adjuk jég hideg, bűnös,
hűtlen szívünket, Jézus...

HÚSVÉTI HARANGOK

Piros hajnalban
Ércszívük dobban,
Ébredő tájnak
Allelujáznak.
Csüggedt lelkeket
Igy költögetnek:
Vége a gyásznak,
Urunk feltámadt.
Győzött az élet,
Győzött a lélek.
Árnyai bűnnek,
Messzire tűnnek.
Magdolna ajka
Már hirül adta:
Láttam a Mestert
Dicsőült testtel.
Tamás hitetlen
Ujja szent sebben.
Vége a gyásznak,
Urunk feltámadt.
Győzött az élet,
Győzött a lélek.
Szent hitünk fénye
Kétezer éve
Beragyog földet,
Beragyog eget.
Békesség nektek,
Békesség nektek...

KRISZTUS KIRÁLY PARANCSA ÚJ- JERUZSÁLEM LEÁNYAIHOZ

Most ne sirjatok... Ma nem könny kell.
Építeni nem lehet könnyel.
Pedig ma erődök kellene:
Régi hit erős, új várai.
Fel a fejjel hát, munkára fel,
Új-Jeruzsálem leányai!

Ma halott erény a szeretet,
Jöjjenek új Szent Erzsébetek
Es alamizsnás kötényükben
Nyiljanak jóság virágai.
Sikoltó nyomor vár titeket
Új-Jeruzsálem leányai!

Fehér oltár szentsége ellen
Új, ádáz harccal küzd az ellen.
Vad ostromlókkal új Szent Klárák
Ha jönnének szembe szállani,
Megfutna ma is a pogányság
Új-Jeruzsálem leányai.

Világszemét borít be mindent,
Hótisztaság be ritka kincs lett.
Lidércek táncát követik-e
Új Szent Ágnesek szűz álmai?
Liliomokká nyílnatok ki
Új-Jeruzsálem leányai!

Jaj, ne mondjátok, hogy nem lehet
Hűn követni régi szenteket.
Játszi mosollyal kis Terézként
Kell Jézuska elé állani
S új rózsasző hull a földre
Új-Jeruzsálem leányai!

Szent kereszt fénye lám, hogy ragyog,
Más útát sohase járjátok.
Kisértjenek bár lépten-nyomon
Az élet kerítő árnyai:
E jelben mindig győzni fogtok
Új-Jeruzsálem leányai!

NINCSEN KEGYELEM, NINCSEN BOCSÁNAT...

Lassan virradt... S a hajnal rózsaszín
sugarai megcirógatták a vének
lengő, rőt szakállát:
a vért, vérét magatokra vettétek,
igaz, s hivatok fiaitok vállára
elbirhatatlan, súlyos tehernek...
Mégse emésztődjete,
aki feltámadt, az megbocsát.

A sugárujjak odébb osontak,
megsímogatták Pilátus homlokát:
erőtlen, gyáva voltál, igaz,
de úntad már a csőcselék dühét,
meg aztán nem is a te gőgös fajtádból
való volt ama büntelen Igaz.
Számodra is van mentség, vigasz,
aki feltámadt, neked is megbocsát.

A hajnal visszahúzta fényujjait.
Az erdőben még árnyak bujkáltak
s az egyik olajfa ágán
lógott magahurkolta kötelen
Mestercsókkal szederjes ajkán
Judás... Fölötte varjú kerengett
s így rikoltozott szűnös-szüntelen:
nincsen kegyelem, nincsen bocsánat....

KIRÁLY VAGY TE ?

(Ján. 18, 37.)

Pilátus ajkáról hangzott el először... s azóta milliószor megismétlődött a bizonyágkereső ajkakon... és megismétlődik a világ végezetéig... az idők beteltéig... a bizonyágtételig...

Király vagy te...? földi trón magasába kívánczó... csillogó korona ékét áhító, emberek hódolatát éhező, hatalomra vágyó királynak mondod magad, kinek nincs más óhaja, mint földi határok közé szorított kicsike országot nevezni magáénak ?

Király vagy te...? ki tudatlan halászbemberekkel magadalkotta törvényeket akarsz... aki a világúr császár ellen szövöd fondorlatos terveidet... aki a nincstelen magadhoz édesgeted és azzal áztatod, hogy egyforma ember a kincsekkel bíró dúsgazdaggal ?

Király vagy te ? és a bűnöst azzal bódítod, hogy megigazul vétke síratásán ? Letülsz a vámos asztalához... és a pénzváltókat kiűzöd a templom csarnokából ?

Király vagy te ? ezzel a szelid, alázatos, jóságos, megértő, megbocsátó tekintettel, ezzel az erőtlen, szárnalmas alakkal, így, fegyvertelenül, egyszál fehér ingben, magadrahagyatottan... hisz még azok is ellened fordultak, kik meglengették nem sokkal előbb a hódolat pálmáját...

Király vagy te ? Lehet... álomkirály. Nem létező ország ura... Földfeletti hatalom. Láthatatlan seregek vezére. Elérhetetlen célok irányítója. Szegény király... én nem ítélek el... szánlak... lásd, akikkel jót

tettél, azok a leghangosabbak az ordító, véredre szomjas tömegben.

Király vagy te? s nem tudod, hogy az igazság ezerarcú? Hogy szeretet helyett szeretetlenség, erény helyett bűn dobog az emberszívekben. Hogy az embereknek nem mennyország kell, hanem kínzó, gyötrő pokol... az örömnék, élvezeteknek vad gyehennája...

Király vagy te? nézd, ácsolják már a keresztet s el kell törnöm a pálcát, hogy megőrizsem méltóságomat, hogy hatalmon maradhassak, hogy veled együtt el ne söpörjön a megvadult nép tébolyult ítélete.

Király vagy te? Ma nem látod meg a lehulló alkonyt. Ma élmész a te országodba, ahol az igazság van, mert oda eljut minden földszülőtte...

És a királyok Királya állt, nézte merőn, szánón az embert, aki a hatalom polcán tehetetlenül tépelődik és nem meri, nincs bátorsága felmenteni a bűnnélkül valót...

Allt és nézte, nem a cifra tógát, nem az aranyos fejdísz, hanem a lelket, mely alul maradt az igazság harcában.

És csak ennyit szólt:

Te mondád... Király vagyok... az én országom nem innét való... Az én országomban nincs kezdet és vég, nincsenek nappalok, éjszakák, nincsenek válságok, töprengések, bizonytalanságok...

Az én országom a lelkek országa, ahol csak egy arca van az igazságnak...

AZ ÉLET NYITOTT KÖNYVÉBŐL

KOLOZSVÁRI SÉTÁK

FŐTÉR

Déli verőfény, zsibong az élet,
Odon patinás, komor paloták;
Előttük korzózók nevetgélnek,
Ifjú szívekben szent, tavaszcsodák.

Rikkancs ajkán szenzáció harsog,
Varrólányka moziképet bámul,
Hátán cipelve maszatos rajkót:
Cigányasszony hóvirágot árul.

Autó tülköl, rendőr integet,
Zsibong az élet, él-él a város,
Fennt a tornyokban húzzák a delet,
Érclován keményen ül s csak néz, néz
Mátyás, az igazságos...

ÓVÁR

Nem volt mindig ily álmodó, öreg,
Mint most, a téli hermelin alatt.
Vendégeltek itt koronás főket
Ezek a régi, megkopott falak.

Királyi bölcsőt itten ringatott
Törökverő hős szelid asszonya,
Királyasszonyt is itt csitítgatott
Tűnő remények bibor alkonya.

Keskeny uccáin merengve járok,
Egyszer minden elhalkul, mi zsong ma,
Pörölve locsog a malomárok
S égre int a régi templom tornya...

BRÉTFŰ

Szelid lankáin a fű már zöldel.
Fényeső öntöz éledő kertet.
Házikóiból koránkelőkkel
Fürge tavasz téli csöndet kerget.

Itt a város csak halkan dorombol,
Előtte mozdony prüsszkölve tolat,
Nem érti, hogy honnan-hová lohol,
Jön-megy éjjel-nappal a sok vonat.

Néha csöndjét vad sikoly hasítja,
Tisztes nénike ősz fejet csóvál
S egy bús élet megfejtetlen titka
Szétterül a halálsorompónál...

ALVERNA

A lelkem, Isten madárkája,
áhítatmagot szedeget
s mint madárőse megcsókolja
az alamizsnás szent kezét.

Majd a fehér Asszonyhoz röppen,
körötte mennyi jaj kövült,
ó, az ajkak most is jajoznak
ahhoz, ki mindig könyörült.

Én nem panaszlom éltem sebét,
Istenölbe hajtom fejem
és a Madonna kőarcának
mosolya tükröz lelkemen.

FELLEGVÁR

Alattam háztenger. Vén Szamos.
Most búcsúzik tőlük a nap.
Halkuló zajban autó bűg
a sétatéri fák alatt.

Öreg harang jóestét köszönt
s mint apró jánosbogárkák
itt is, ott is lassan kigyúlnak
sápadt fényű villanylámpák.

Bár én is sápadt fény lehetnék,
adhatnék csöppnyi világot.
A város hallgat... Éj tündére
ráterít csillagpalástot.

HÁZSONGÁRD FELE

Lassan lépni, lépegetni,
meg-megállni, visszanézni,
multbasuhant percek mézén,
ürmén egyként éldegélni.

Nem bánni, hogy ablakokban
virág virít most is — másnak,
békélt szívvel mosolyogni
szelid őszi hervadásnak.

Nem kergetni új tüzeket
illatozó halk estéken
s egyszer majd az életkapun
átosonni észrevétlen.

GYURIKA ÖCSÉMNEK

Tizenöt hónap csöpp kis életed,
de már ismered mind a képeket
a falon s ha Máriára nézel,
mintha imáznál összetett kézzel.
Ismered a lámpát, a rádiót
s víg zenére táncol már lábikód.
Építeni nem tudsz — rombolni igen
s nem sajnálkozol a törött nippet
s hogy jegesmackód lábát kitepted,
nem tudhatod még, hogy fáj szegénynek.
Nem baj, öcsike, minden gyerekész
így jön rá, hogy építeni mily nehéz.
Így jön rá, hogy aki alkot, épít,
Torony nélkül is feljut az égig...
A multkor, hogy a kertben tiptegtél
— kezedben a gumicső permetélt —

s kertészinaskodtál nagy komolyan:
jövőbe nézõn arra gondoltam,
bár szeretnéd mindig a virágot,
szépségvirágot, jószágvirágot
és mindig szeretnél adni, adni,
ész helyett a szívedre hallgatni
és irtani csúnya önzésgyomot,
meghallani, ha kolduskéz kopog...
Öcsike, milyen dúsgazdag lennél,
ha Istent-embert mindig szeretnél...
Bármerre lendüljön majd életed,
ha nem felejtet el a képeket
a régi falon... és Máriára
mindig így nézel halkán imázva,
megtudod majd, hogy nincs mitõl félni,
s szép az élet, csak élni kell, élni...

AZ ÉLET KÖNYVE

Mikor a földön új élet indul,
Szétnyílik egy nagy könyv az égben
S a gyermek nevét csillagbetűkkel
Gyémánt-tollal beírják szépen.

Beírják aztán, hogy nagyocska lett,
Tudja már, mi a jó, mi a rossz.
A nagy könyvben betű betűhöz,
A sor meg sor alá sorakoz.

Beírják oda mind a jótettet
S a csalfaságot is pontosan.
A bűnöket csúnya koromszínűn,
Az erényt rózsás vérpirosan.

S mikor az angyal gyémánt-tollával
Élet könyvébe sorokat ír,
A piros színre boldogan nevet
S a feketére zokogva sír.

Istenem, az én égi könyvemben
Te tudod, milyenek a sorok
És az angyal, míg betűit róttá,
Nevetett, vagy inkább zokogott.

Lehet, hogy több ott a fekete sor,
Mint jószágillatú vérpiros
S az angyal szánakozva sóhajtott,
Hogy korommal telt a papíros.

Uram, te jó vagy, nagy és hatalmas,
Világok lesik parancsodat,
A könnyeimmal színezd pirossá
A csúnya fekete sorokat.

KEDVES...

Egyszer majd én is elmegyek...

Ahogy elmentek kezdettől fogva, akik valaha éltek...
váratlanul, vagy elunt betegség nyügétől szabadtan. Lelkem elszáll a kék messzeségbe...

Itt hagylak kedves...

Es nem marad utánam — kóbor tücsök után — csak
nehány vers, néhány melódia...

Sem ezüst, sem arany, házikó se, föld se, még annyi
sem, ahová gödröt áshatnál koporsóm számára...

Itt hagylak, kedves, a világban, amelynek csodákra
nyitott szemű szerelmese voltam.

Itt hagylak emberek között, akiknek testvére akartam
lenni...

Nem bánt, hogy elmegyek... természet rendje, hogy
sárgult emberlevél lehulljon életfáról...

De ott a mélyben, a porrálevésben, a tudatlanságban
is fájni fog a te sorsod...

Váddal illetsz-e majd, vagy megérted, hogy nem tehet-
tem másként... a fényt kerestem, a szépet imádtam...
kincseket kerestem, a lélek drágagyöngyeit és — koldus maradtam...

És te koldusnak asszonya maradtál...

De nem... mégse... Ne állj ki a világpiacra kéregetőn.
En feljövök onnan a mélyből, megsímogatom a
homlokod és lecsókolom a könnyeidet... Megrázom
az érettgyümölcsű fákat, kipergetem az aranyló
kalász szemét.

És királyi asztalt teríték neked...

Mai asszonynak el se képzellek
Hogyan kergetnél dőre divatot,
Hogy kendőznéd a ráncot, mit a mult
Ezernyi gondja arcodon hagyott.

Fehér hajadra hogy kennél hazug,
Mégse régi szín, olcsó festéket,
Ölbetett kézzel hogy töltögetnél
Újmódi lármás, tétlen estéket.

Nekem így vagy szép, te régi asszony.
Arcod, ruhád színe egyként fakó.
Kötőtűk táncát hogyha elúnod,
Helyüket átveszi az olvasó.

Aztán a régi nagy imakönyvben
Forgatod a sok-sok elnyűtt lapot
S szemed könnyfényesen csillog, mikor
Tieidet imába foglalod...

Ilyet csak egyet ejt az élet.
Nem halálos, be még se forrad
s miként tüze a nemes bornak:
ha öregszik, mind jobban éget.

Néha mosolygasz: lámcsak úgy van,
derék mester a vénhedt idő,
gyógyszere biztosan enyhítő.
A sebedből egy vércsepp buggyan.

Hű kísérod az új tavaszban
s az őszi nap bággyadt sugarát,
mint ájtatos, zsolozsmás barát
elbúcsúztatja tőled halkan.

S hol minden fájdalom megenyhül,
ahol a könnyet, jajt nem érzik:
a te sebed ottan is vérzik,
titkolt szent fájdalma elvegyül

az elomló röggökkel... s néha
megrázza vadul a földet
az örök seb...

Gyerek még. Állán, orra alatt
Kamaszpehely nem serkedez.
Ajkán anyacsók s a szemével
Faluja felé révedez.

Lelkében pásztorok tüze ég,
Kicsi falu harangja cseng,
Míg itt, a nagy kőkolostorban
Imádkozva hallgat a csend.

Néha apróka hegedűjén
Megszólal egy-egy régi dal,
Nem gondol rá, hogy mester legyen
Húrtrezgető ujjáival.

Néha pompás képeket rajzol,
Ügyesen forgat ecsetet.
Nem veri mellét, hogy festő lesz,
Művészálmai nincsenek.

Maga sem tudja, mire vágyik,
Pályája majd hová ível,
Kicsi barát még s nagy serényen
Munkálkodik a többivel.

Jós nem vagyok, mégis úgy érzem,
Lélektüze meddőn nem ég,
Egyszer a hír szárnyára veszi
S megcsillogtatja Bodó Imre
Cifráatlan, egyszerű nevét.

Ő rugta a bajnokság győztes gólját.
Nevétől hangos az egész világ.
Pénzt kap, autót kap, kertes házat kap
S a mellére arany medáliát.

Közlík arcképét, hős, hiszen a labdát
Ő vágta a jobb felső sarokba.
Hős fiát otthon sírva ölelgeti
A szelíd arcú, öreg anyóka.

Babért nem tépek senki homlokáról,
Le nem kicsinylem senki érdemét,
De én más hősök mellére tűzném fel
Az elismerés arany éremét.

Ok is ott szurkoltak a híres meccsen
És a góllövő nevét hurrázták,
Bár a játékot, a szép akciókat
Csak pisle szemmel, lopva ha látták.

Nyakukban kosár lógott friss pereccel,
Ízes gyümölcscsel, olcsó cukorral
S kínálkoztak a koravén gyerekek,
Beteg tüdővel, teli torokkal.

Es minden, kezükbe csusszant pénzdarab
Szemükbe új tüzet lobogtatott,
Ők is mérkőztek, örök ellenfelük:
A gond ma hat-nullra kikapott.

Másoknak lehet más a véleményük,
De ha a kiosztást reám bíznák,
Én ezeknek a kis élethősöknek
Mellére tűzném a medáliát.

Udvarunkra halkan hull az alkony,
Álmodnak már a virágfejek.
Vén eperfán nyugovóra készül
Lármás, jóllakott madársereg.

Kerti asztalnál ülünk kettesben,
Jó csendben lenni, gondtalanul.
Az élet torz képe máskor rémít,
Ilyenkor emberibbé fakul.

Ülünk kettesben... csillagos égre
Vágyódva mi nem nézegetünk,
Az elfutott tavaszra gondolunk,
Ha összevillan a két szemünk.

Hirtelen szél hűse borzong rajtunk,
Talán az ősz ép nekünk izen.
Meleg takarót hozok szobánkból
S kedves, a válladra terítem.

Aztán a holnapról beszélgetünk,
Hoz-e új csalódást, gondokat?
A gerlepár is elült fészkébe
S eperfánk álmosan bólogat.

Alszik a virág, alszik a világ,
Nemsokára aludni megyünk
S Isten lámpásai: a csillagok
Reszketve őrködnek felettünk.

Sorsunk a mogorva képű mester
Egy életpadba ültetett.
Itt nincs tanév, csak robotszemeszter
S nincsenek piros ünnepek.

Várvavárt, vidám vakációzás,
Majális...első cigaretta...
Első szerelem...első csalódás —
Istenem, minden odalett...

Csak gondunk: a nagy fekete tábla
Mered elénk kegyetlenül
S mi nézünk a nehéz feladványra
Félénken, készületlenül.

Testvér — minket a mogorva mester
Egy életpadba ültetett,
Ne bánd, hogy robot minden szemeszter,
S nincsenek piros ünnepek.

Gondunk fekete, kínzó táblája
Száz kérdéssel ha fejbeüt,
Faragjunk rá az életpadkára
Két nevet kezdő, nagy betűt.

Mert utánunk más diákok jönnek,
Sorsuk vidámabb is lehet
S a kilobbant multba ránk köszönnek,
Megismerik a két nevet...

KÉT SZÍV BESZÉLGET...

Anyácskám, én rossz fiad voltam :
Intő szódat semmibe se vettem,
Vásott gyerekként mindig dacoltam...
(Elfelejtettem.)

Bántottalak, búsítottalak,
Sok durva sértés ömlött a számon...
(Én megbocsájtom.)

Elúntam otthonunk melegét,
Szűkek lettek a régi falak
S futottam, mint aki vesztét érzi...
(Tudtam, hogy visszajössz...vártalak.)

És az Istent is megvetettem,
Szent nevét hányszor káromoltam...
(Én helyetted is imádkoztam.)

Most a te sok kibuggyant könnyed
Izzó parázs sajgó lelkemen...
(Nem fog fájni, ha anyacsókom
Szent balzsamával bekenem.)

Anyácskám, én rossz fiad voltam,
Rám szakadt a rút bűnök terhe...
(Leveszi rólad az Úr kegyelme.)

...Két szív beszélget, égi jóság
Csurgatott méze a dobbanásuk,
Jézus, a szívek örök királya,
Megértő szemmel néz le rájuk...

Rémséges, nehéz vizsganap volt,
Felelni kellett kinek-kinek:
Pusztító tűzvész felégethet
Istenjóságba vetett hitet?
Sarjadhat-e üszkös romokon
Bízó remény, mely égre néz fel,
Vagy fenyegetni tudunk csupán
Ökölbeszorult durva kézzel?

Felelni kellett: érzünk-e még,
Testvérünk bánata fáj nekünk,
S ha szívünk megnyílt, megnyílik-e
Alamizsnára üres zsebünk?
Ó, ma mind károsultak vagyunk,
S elfásultunk sok életbajon,
Mégis, úgy érzem, jól feleltünk
A józseffalvi vizsganapon.

Uram, tudom, kell a hótakaró,
fagy ellen véd meg alvó rögöt
s benne apróka életcsírákat
melenget, hogyha majd Március
szélsípjába fúj és ébresztőt
füttyülnek mámoros rigók,
földágyából a mag kikeljen.

Mégis, kérlek Uram, ha lehet
jövő télíg ne adj több havat.
Minden reggel egy anyókat látok,
havat seper a háza előtt.

(Cselédre, szolgára nem telik.)

Erőtlen kezében alig lendül
a nyírágseprű s a járdáról
alig mozdul a megfagyott hó.
Ma reggel is köhögött szegény,
amire vége lett a seprésnek.
Holnap talán már ott marad a hó
a járdán fehéren, mint anyóka arca
a fehér párnákon.

Ne adj több havat, Uram.
Anyóka szeretné látni még egyszer,
hogy sárgul az udvaron
a körtefa ízes gyümölcse.

Divatba jött. Beszélnek róla.
Mentő terveket kovácsolnak.
Jól van ez így. De necsak divat legyen,
necsak beszéljünk róla.
A falut szeretni kell.
Szeretni kell, ahogy én megszerettem,
mikor Kakasdi Anikó cselédünk
tizegynéhány éves koromban
elvitt haza, a falujába
és megmutatta a fehérre meszelt
templomot (benne ötven, száz, kétszáz
év előtt is így imádkoztak)
s az Úr háza köré alázkodó
virágos ablakú házikókat.
(Bennök ágról-ágra visszamenve
ősökig így bimbózott az élet.)
Megnéztük a táncot. Lányok-legények
úgy keringőztek, mint apáik, anyáik,
nagyapáik, nagyanyáik egymásbanézőn,
összedobbanó szívvel.
S mikor Anikó cselédünk
szép sorjában mindent megmutatott,
megkinált egy piros almával...
(Az ízét még most is a számban érzem.)
És almán, táncon, virágos ablakú
házikón, templomon keresztül
rám mosolygott a falu lelke
úgy, ahogy Isten ajka lehelte...

Megszerettem a falut és népét,
ki rögbe-multba úgy megfogózott,
mintha egyazon helyen akarna megmaradni
időtlen időkig...

AZ ÉN HÚGOM, A TE HÚGOD...

Életük jaj, hogy elfutott,
hogy elsikkadt, hogy kárba ment.
Arcuk sápadt, mint pergament,
szemük tüze elhamvadott,
mielőtt tüzet gyújthatott.
Lányszívük jaj, hiába vert,
vissza rá szív sohsem felelt.
Mégsem lázongnak, nem perelnek,
mindent magukba eltemetnek,
meddő vágyakat, holt reményt,
a hiába várt vőlegényt.
S egyszer megbékélt mosollyal
csókolatlan ajkukon
elosonnak a lila alkonnyal
a te húgod, az én húgom...

Én nem a ma újévét köszöntöm,
sem a holnapét,
hanem mikor az öreg, ezeréves egy
ellép a kilencesek elől.
Akkor a poharak nem úgy koccannak
össze, mintha fogak vacognának.
A kétezredik újév talán nem lesz
olyan reménytelen, kilátástalan, ködös
és nem lesz olyan együgyű óhaj
a boldogabb újévet-kívánás.
Akkor tán nem lesznek gyűlölködőn
ökölboszorult kezek
és a háború réme sem ül
vámpirlomhán a vén föld nyakán.
Nem lesznek vörösek és feketék
és a sárnak nem lesz több becsülete,
mint az illatos virágsziromnak.
Kétezredik év!
én akkor már halott leszek,
de csontkezemet szeretném
kinyújtani a föld alól
s teli kupával köszönteni az Embert,
aki végre... végre megtalálta
megkinzott, megcsúfolt önmagát...

KEDDI SZEGÉNYEK

Nagy úr portájáról elkergetnék őket,
Rongy ruhájuk csupa foltok-foltja.
Itt katonás rendben: nyomor katonái
Felsorakoznak a folyósóra.

Közöttük van öreg, biz időbe tellett,
Amíg ideért csoszogó lábbal.
S van véznácska gyerek, ki már jegyet váltott
Kora sírba ölelő halállal.

Lehetnek kétszázan: nyomor katonái,
Várják a testvért, a telt kosarat.
Egyik a friss cipót szépen elpakolja,
A másik nagy mohón beleharap.

A testvér kiosztja mind az utolsóig,
Arcán mélységes bánat ver fészket.
Szent Antal kenyere mindig kevesebb lesz
S egyre többen a keddi szegények...

KEDVES, NE SÍRJ

Ketten állunk a keresztnél,
mit az élet a vállunkra vetett.
Kedves, ne sírj,
hogy véresre sebzi válladat,
eldobni gyáván, jaj, nem lehet.
Kedves, ne sírj,
keresztet hordozni nem szégyen,
nem bűnök égető bélyege:
megváltósors, glóriás érdem,
az elhivatás szent fényjele.
Terhe rút sebet mart válladon,
jaj, nincs ki segítne senkisé.
Kedves, ne sírj,
a tied is elfér a vállamon
s kettőnk keresztjét szótlanul
a kínok útján tovább viszem...

NOVEMBERI ESKÜVŐ

Köszöntőül egy „ifjú” párnak.

Név, évszám — nem sokat határoz,
Ajkbiggyedés, rosszalás — minek?
Nem történt más, csak két öreg szív
őszük kertjébe játszani megy.

Egyenkint félszegek lennének,
sorsunottan gyámoltalanok,
ketten, a tűzhely melegénél
oly mesébe illő alakok.

A férj figyelmes, a nő gondos,
megértik egymást hallgatagon,
az alkony pírja rájuk nevet
s rózsákat dob be az ablakon.

REGENYALAKOK

Fiatalok és úgy nevetnek
minden butácska szóra
és úgy csiszolják a terveket
gyöngyház-szín csillogóra

és kedvesük vízkék szemében
keresik már az eget
s írják vágyuk hevületében
a szerelmes levelet

s a boldogságban úgy remélnék,
(szívük csupa lendület)
ahogy mesterkézzel az élet
most írja... írja regényüket.

CSAK EGY TAVASZUNK VAN

Csak egy tavaszunk van, egyetlen egy
és nincs, nincsen egynél több nyarunk.
Ha elröpült fölöttünk tavasz, nyár,
fáradtan ősz felé ballagunk.

Lélekerdők nagy rengetegében
gyümölcsé érik az életünk.
Benne fanyarrá lesz a gyűlölet
és édes izzé szeretetünk...

HERNYÓELMÉLET

Végig feküdni falevélen
s magunkat jóllakottra enni,
hiszen a végünk gubóhalál,
nem jön utána semmi, semmi.

Nem hinni, hogy egyszer kirágjuk
gubónkat s új tavaszra szállunk,
örök tavaszban lepkeszárnyal
Isten kertjére rátalálunk...

EGY POHÁR VÍZ...

Aki adná, annak semmit érő,
de a szomjazónak üdítő életíz:
felfrissülés, újjászületés, megváltás
egy pohár víz.

Mégis hány kézben marad üresen,
adatlanul, konok fukaron,
ajándékozni nem akarással
a vizespohár...

A KÖZELNÉZŐKNEK

Próbáljatok messzibb menni tőlem,
akkor a színfoltok, vonalak,
amik most oly durván, kiütközön,
elnagyoltan rútol látszanak,
összehangolódnak, elsimulnak,
nem bántó a sötét háttér se
s a lelkemen fényesen, hótisztán
felfehérlik az Isten képe...

PORSZEMEK...

Belőlük néha felhőt tornyoz
a rakoncátlan fergeteg-szeszély
és a magasban gögös-hivalkodón
táncolnak az apró porszemek.
Pedig ez a fellegdáridó,
ez a fönnpanyázás csak addig tart,
míg hunyászkodva elül a fergeteg
s a felhő porszemei
gyáván, erőtlentül lehullanak...

BEFAGYOTT LÉLEKTAVAK

Megtörttek, mint halódó emberszem,
Ha rájuk nézel, borzongat a jég,
De rájuk süt a kegyelem napja,
S arcukon visszatükrözik az ég...

NYOMORTENGEREN...

Nem kell érte északra menni,
Itt is van úszó jég-sziget
S vannak életet hőmezővé
Dermesztő fásult jég-szivek.

S vannak béna hajótöröttek,
Sikoltanak haláljajok
Es úsznak nagy nyomortengeren
Szomorú haláltutajok.

Néha dobbannak önvesztükbe
Rohanó Amundsen szívek:
S örömvirágot termő földdé
Változik egy-egy jég-sziget...

VIRÁGÜLTETŐK...

A tövis magától is megterem
s vérzi lelkünket, tépi ruhánkat.
Mégis, jaj, mennyien, mennyien ültetnek
útra — útszélre tövises ágat.

Mennyien fonnak töviskoronákat
s nyomukban vérgyöngy tengernyi fakad,
de ember, ki virágot ültetne,
jaj, mily szájalmasan kevés akad.

Mily kevés a virág-lelkek száma,
kik illatot, színt szertedobálnak,
kik aranynál ragyogóbb lelkükkel
tükrei Isten mosolyának...

HAJNALKA KÖNNYE

Arca mosolygott, hangja kacajosan muzsikált.

Én mégis csillogó könnygyöngyöt láttam kék szeme szögében s hallottam szavának halk zokogását.

Kint tavasz-szimfóniát csicsergett a madárkórus és a virágok napfényben fürödtek.

Az öreg bérc földhöz vágta hósipkáját és lehahózott a völgybe: jó reggelt szomszéd!

Hajnalka szaporán forgatta himző tűjét. Sietett, sietnie kellett. Már másodszor sürgették a munkát az, üzletből. Azért a néhány garasért reggeltől estig a kis ablak mellett görnyedt.

Néha kinézett az ablakon és titokban arra gondol hogy az ő élettavasza is megérkezett. Szívében vágy-madárkák csicseregnek és reményvirágok nyílnak.

Jaj, hiába minden... Gond-anyó, ez a vén banya, ott a sarokban ül és időtollat fosztogat. Most is rávigyorog és folyton azt sziszegi: nincs... nincs... nincs.

Nincs házbér... nincs betevő falat... nincs ruha... nincs cipő.

Jaj, csak anyukát ne látná szomorúnak, csüggedőnek. Nem bántja, hogy elmúlt ez a farsang is... még sosem bálozott. Nem búsul, hogy színházra nem telik, moziba se jár... Korcsolya, tennisz, vídám

társaság... mindez nem baj, hogy nincs meg... csak anyuka... anyuka ajkán ne sírjon fel panasz a fukar élet miatt.

Gond anyó a sarokban tovább vigyorog, tovább sziszeg: Holnap új vendég jöhet, a Betegség. Orvos kell... patika kell és mi lesz, ha nincs... nincs. Szép Hajnalka, fiatal vagy, üde vagy, mint a kertek rózsája... ha-ha-ha... mit érsz vele... hiába várod az álmok lovagját... Az álmok lovagjai a szemedbe néznek és sóhajtvá osonnak odább... nem kellesz nekik... pedig szép vagy, mint a májusi hajnal... de hol van a fészek számára védett ereszalj... nincs munka... nincs megélhetés... nincs jövő... nincs bizonyosság. Majd árnyak suhannak, csunya darazsok, akiknek csak a fiatalságod, az üdeséged kell... és pénzüket csörgetik feléd.

És Hajnalka szemében kibuggyant a könny... Nem látta senki, amint végig gurult arcán, csillogva gurult a padlón ki az udvarra, uccára... Gurult falvakon és városokon keresztül... ment a világ ítélőszéke elé, hol az emberiség gúzsba kötött lelkiismerete kéri számon a tébolyult gaztetteket.

Hajnalka, te már nem sokat vársz ettől az ítélettől.

Téged nem érdekelnek nagyhatalmi konferenciák, nemzetközi egyezmények. Te diadalmasan járod a magadvállalta életútát, mely virágtalan tavaszon, gyümölcstelen nyáron és őszön át vezet a véghez.

Kézimunkád fölé hajolsz és néha kinézel az ablakon... ki a tavaszba... s jön egy szegény koldus... nem, nem koldus, csak olyanforma... fehér a köntöse... homlokán, kezén sebhelyek... megáll szeliden ablakod előtt, vérző kezét nyújtja és te kiszakítod a szívedet és odaadod.

Madarak himnuszt csicseregnek, virágok halkán allelu-
jáznak, míg könnykoronás szívekből máglyát rak,
majd lángcsóvát vet feléjük a szívek kéregetője.
És a szív máglya tüzétől bíborban ég a húsvét-hajnal...

AZ ÖREG SZEKERES

Ádámka katona Ploesztiben.
Karácsonyra szabadságot kapott
És sietett ki az állomásra,
Hogy ne késse le a vonatot.

Hogy megérkezzen a szent estére
S a gyertyagyújtásnál otthon legyen,
Szaporán lépdelt, szinte futott már,
Jaj, csak a vonat el ne menjen.

Útközben valaki megszólítja:
Vitéz úr! — Odanéz, öreg ember.
Isten áldja meg s adjon szerencsét,
Nem bírok ócska szekeremmel.

Segítsen, vitéz úr, egy darabon,
Kőhajtásra majd könnyebb lesz az út,
Ádámka szeme elől karácsony,
Otthon, vonat a homályba fúlt.

Csak a fáradt, öregembert nézte,
S a szíve táján meleget érzett,
Az ócska szekér mázsányi terhe
Meg se kottyant izmos kezének.

S tolta jó szívvel a fagyos rögön
Két kőhajtásnál is messzébb, tovább,
Az öreg szemek visszatükrözték
A fénylő csillagok mosolyát.

A hálálkodást már nem várta meg,
Indul a vonatja, észbe kapott.
Hiába sietett, futott is tán,
Mégis lekészte a vonatot.

Elment a vonat, füstjét se látta,
Kanyargó síneken robogva jár,
Fekete vonat, fekete éjben,
Kergeti csúnya halál-madár...

Összetört kocsik, alattuk mennyi
Vérző sebesült, ronccsá lett halott.
Ádámka is közöttük lenne most,
Ha nem kési le a vonatot.

Mondják, nem bánom, vak szerencsének,
Akik nem látnak csodát semmiben,
Úgy érzem, nem volt földi ember az
Öreg szekeres Ploesztiben...

Mikor először szószékre léptél
hirdetni Isten örök igéit,
megmosolyogták a templomjáró,
olvasót szemelő, öreg nénit.

Megmosolyogták, ki köznapon is
más dolog hijján misére ment el
s ki nem évente vagy még ritkábban,
de mindennap élt a Legszentebbel.

Szószékre léptél és szavad gyujtott:
Te megérezted, több kell a szónál,
betű kell, piszkos fekete helyett
fehérebb betű ma hullott hónál.

Volt már betű és volt imakönyv is
és imavirág nyílt emberajkon,
Te megérezted, hogy szó és betű
nagy — mégsem a legnagyobb hatalom.

Legnagyobb hatalom: összeállni
egy kibontott, drága zászló alatt,
melyen a kereszt aranylón fénylik
és e jelben csak győzelem fakad.

És jöttek újkori keresztesek,
félszázezernél több volt a számuk
s így imáztak: szent kereszted által
ki megváltottál, Krisztus, imádunk.

Sok volt a munka, de vállaltad mind,
ferences lelked nem hagyott békén:
templomot építeni Isten-szívnek
alvernás magasban, város szélén.

Ma nemcsak a nénik olvasóznak,
sokan ülnek meg első pénteket
és bűnbánó szívvel nyitogatják
a bűnoldó, gyóntató székeket.

Jutalomosztás az Isten gondja,
mi szívünkben hálát melengetünk
és köszönünk Téged, ki a hitet
lángoló lángra gyújtottad bennünk...

Köszönjük Neked harmadik rendünk
harminc évét s hogy megtanítottál:
mikép fakadhat ezer bajban is
ajkunkon Istendicsérő zsoltár.

Mikép élhetünk mosolygó arccal,
ha ezer tövissel bánt az élet...
Főatya, áldjon meg Ferenc Atyánk,
ki bennünk örök, szent eszménykép lett...

„NAGYOT NŐJ, FIAM...”

Károly bátyám mindig ezzel biztatott
S barackot nyomott fejem búbjára.
Akkor azt hittem, megnővök magam is,
Ha Károly bátyám nem is kívánja.

Csak most hull rám ez a „nagyot nőj, fiam”
Ertelmének mázsányi súlyával,
Ahogy az évek meg-megsokasodtak
S fejem megtelik szürke hajszállal.

Csak most értem, miért kell nagyot nőnöm,
Egészen nagyra, szinte óriásra,
Hogy túlnőjek bokrot, fákat s hegyekre
Úgy nézzek le, mint vakondtúrásra.

Nőjek biborszélű felhők fölé
Es elérjem mind a csillagokat,
O, nem azért, hogy közülük egyet is
Kapzsi kézzel a földre lehozzak.

Hanem hogy onnan a csillagmagasból
Ismét a porba alázzam fejem
S elrebegjem: szeretnék égbe nőni,
Csillagontúlra, hozzád, Istenem...

Gyűszűnyi volt belőle csupán.
Víz, amit vezetéek csövében,
folyamok medrében, tengerek ágyában
találhat akárki, amennyit akar.
Csupán gyűszűnyi volt belőle,
kortynak is kevés, szomjat sem oltó
tizenöt, húsz összefolyt vízcsöpp...
(Talán ép ennyi könnyet sírt el
beteg gyermeke ágyánál az édes anya.)
És én szeretném a hitetlen világ
siket fülébe belekiabálni:
Emberek!
kik nem hisztek csodákban, Istenben,
emberfeletti Hatalomban:
ettől a gyűszűnyi víztől,
(negyven fok volt szegényke láza
s járni még nem tudott, de már
elindult az angyalok országa felé)
ettől a gyűszűnyi víztől, emberek,
erőtlenül hanyatlott le a
fojtogató halálmarok
s míg édesanyja az üdvözlégy
végére ért, elmúlt a láz,
meggyógyult Gyurika...

PÜSPÖKATYÁNK...

Búcsúzóul Gróf Majláth G. Károly püspöknek.

Nem sokkal előbb még úgy éreztük,
Püspökatyánk, hogy mienk vagy egészen,
hogy aki gyermekek püspöke voltál,
diákok püspöke voltál,
Máriás leányok püspöke voltál,
férfiak püspöke voltál,
anyák, hitvesek püspöke voltál,
mienk vagy és mienk maradsz egészen
életed, erőd végső fogytáig...

Te erősítetted apáinkat
és fiainkat Krisztus szent hitében.
Téged várt gyermek, felnőtt, nő és férfi
és jó volt biztató szemedbe nézni,
hallani hangod — ó, hányszor mondtad,
hogy a szeretet bearanyoz,
megszentel minden földi szenvedést...

Nem maradtunk főpásztor nélkül,
de most e búcsútlan búcsúzásban,
mikor örökre elszakadunk Tőled,
s nélküled rójuk az élet nehéz,
kövekkel kirakott keresztútját,
úgy érezzük, hogy idő és távolság,
Püspökatyánk, hiába állt közénk:
Te elmentél,
de lelked mindig közöttünk marad...

FERENCESEK ÉNEKE

az erdélyi őrség 300 éves határkövénél

Ma is háborog az élet,
miként egykor háborgott a tenger,
melynek hullámain hanyódó hajóban
rémülöztek kishitű félelemmel
s költögették a Mestert:
Uram, egy szálig elveszünk!

Ma is háborog az élet
és a Világ meggyötört arcára
kiült a sápadt halálfélelem
és költögetnek álprófétákat
és bombabiztos fedezékbe bújnak,
bűnt követnek és erényt hazudnak
s nem tudják, nem hiszik, nem érzik,
hogyan köztünk, bennünk van
és csupán alszik a Béke...

Mi lélekcsokrot kötözgetünk,
háromszáz évnek illatos,
soha el nem hervadó csokrárt,
a ferences munka csokrárt,
az evangéliumi tűz csokrárt
s mély alázattal, hálánk jeléül
a nagy Király elé tesszük.
Hálánk jeléül, hogy kegyelem
adatott nekünk
immáron háromszáz éve
hirdetni: Testvérek, hinni kell,
hinni kell békében, jószágban
s megcsöndesül a háborgó élet...

LÁZÁROK FARSANGJA

Minket nem hívogat csillárfényes terem,
Bohókás vídámság messze elkerül.
Míg mások ruhája suhogós habselyem,
Míg mások számára dús asztal terül,
Míg mások párjukhoz símulva keringnek
S arcukra örömrózsát fest a mámor:
Minket éhség kínoz és csontig mar hideg
S morzsákat várunk jólét asztaláról.

Mi mégsem lázongunk, Kárnevál bolondját,
kinek kedve tartja, járja hajnalig.
Míg mások erszényük ezreit szétszórják,
Mi összegyűjtjük nincsünk banijait.
És gyerekcipőre ha talpat verhetünk,
Ha iskolásnak tandíjt kuporgatunk,
Ébren is színesszép álmot lát a szemünk,
S mosolyra ébreszt didergő hajnalunk.

Farsangibb öröme mi nem vágyakozunk,
Nekünk csak rozzant híd a földi élet,
Nem mának élünk, a holnapnak dolgozunk,
Keserű csalódás minket nem érhet.
Undorító íz a mi szánkban nem marad
S ha eljön majd a számonkérő reggel,
A mindent kijózanító nagy Virradat,
Életre melenget az Istenkebel...

VOLTÁL-E MÁR KARÁCSONY?

Valakinek csodatévő ünnep,
egyetlen örömszerző nap,
vagy csupán elmuló pillanat
voltál-e, amikor megszületett
benned a szeretet, a jóság...
Nem önmagad szeretete,
nem önmagad dédelgető jósága,
mely azért ád, hogy kapjon tetézve,
hanem mely ád láthatlanul,
mint emberkézzel csöngető angyal
és nem dicsekszik, hanem töprengve
töpreng: hogyan adhatna többet,
még többet, mindent, hogyan lehetne
dúsan megrakott ajándékfa,
mely csak addig csillog, addig él,
míg mohó kezek pőrére vetkőztetik...
Mert ha nem voltál, téged is vádolnak,
akik hiába várnak karácsony-estet,
hiába várják, hogy szeretet legyen,
jóság legyen, béke legyen
az embereket sirató csillagok alatt...

MÁSOK ÖRÖMÉN FELDERÜLNI...

Nagyon nehéz. Sokan nem tudunk
mások örömén felderülni.

Csak a magunk jószerencsáját,
az elhajszolt gebét tudjuk megülni.

Csak akkor örülünk, ha minket
tömjénezt, nekünk tapsol a nép,
ha ránsüt a nap s a csillagok
csak nekünk suttognak örökszép mesét.

A mi örömünk igaz öröm,
a másé hazug, gáncsot neki.
Csak a mi termésünk érjen be,
a másét a jég verje, elverheti.

Örömtelenek bús völgyéből
magasuljon fel örömhegyünk.
Későn jövünk rá, hogy a közöny
behavaz s lassanként jéggé dermedünk.

Későn jövünk rá, hogy minket mind
láthatatlan szállal fűztek össze
s mások örömén felderülni
több, szebb, emberibb: a lélek öröme...

AMIT MAGAMMAL SZERETNÉK VINNI...

Itt hagyok mindent, amit elértem:
apró örömek csillogó gyöngyeit,
nagy küzdelmek nehéz verítékét,
csalódást, kínt, gyötrelmet,
elúnt holnapvárást és tünt napokra
keserű emlékezést.

Mindent itthagytok.

De valamit szeretnék elvinni
itteni létből odaátra,
ami sorsommal kibékített,
valamit emlékőrzőnek vinni,
ami ott túl mindig velem legyen.
Amit megőriznék, mint kiszolgált
katona csillogó medáliát
a golyójárta zubbonyon.

Szeretnék elvinni arasznyi létből
örökvalóságba egy mosolyt,
ami akkor villant rám, éjek éjén,
mikor örvénybe zuhant a lelkem.

Ez a mosoly hitette el velem,
hogy túl földi szenvedéseken,
vergődő bizonytalanságokon,
kicsinyes, apróka méreteken túl
van boldog bizonyosság,
van boldog végtelenség.

Istenem, ezt a mosolyt
szeretném magammal vinni...

TERUELI HARANGOK...

Körülöttük tombol az ítélet,
haláltáncot jár véres Karnevál.
A város ostromlók gyűrűjében
— szálig mind hős védi — keményen áll.

Itt ököl az ököllel, kés a késsel,
ember az emberrel viaskodik,
egyikben a szent hit tüze lobog,
másikban a sátán ágaskodik.

Lépésről-lépésre folyik a harc,
dacosan kemény vár mindenik ház.
Nincs víz, elvágták a vezetéket,
a védők csapata új kútat ás.

Harangok szava mostan nem kondul,
nyelvüket nagypénteki gyász fogja,
de érc-szívükkel érzik, jól tudják,
hogy előbb vagy utóbb üt az óra.

A feltámadás órája üt majd,
hit legyőzi a hitetlenséget
s akkor a terueli harangok
Krisztus Királynak zengnek-kongnak
allelujázó dicsőséget...

MI LESZ VELEM...

Voltam hegy és összeomlottam,
voltam tűzláng és ellobogtam,
voltam napfény és kialudtam,
voltam zshivaj és elhalkultam.
Voltam öröm és jajszó lettem,
kerestem szivet és követ leltem.
Teremtem drága jószágmagot,
belőlem mindenki jóllakott.
Voltam tavasz nyíló virága,
csillogó harmat sziromágya.
Voltam aranyló őszdélután,
elolvadó hó zord tél után.
Ami voltam, azt mind-mind tudom,
de ha megszakadt életúton
rámborul majd örök éjjelem,
Uram, te tudod, mi lesz velem...

ÉN NEM TUDOM...

Én nem tudom, hogy most, ebben a percben,
ebben a pillanatban

hányan hálnak meg, hányan születnek,
hányan sírnak és hányan nevetnek,
hányan imádkoznak, hányan káromkodnak,
hányan ölelnek, hányan gyilkolnak,
hányan csalódnak, hányan remélnek,
inyenc falatnak, száraz kenyérnek
ki örül jobban s ad érte hálát,
kit ért szerencse s ki vallja kárát.

Én nem tudom, hogy most, ebben a percben
mi minden történik a világon.

Csak azt tudom, hogy selymes szókkal
ki megvigasztal egy szenvedőt,
hogy kevesebb legyen a könnyözön,
arra láthatlanul, hallhatlanul
rámosolyog az Úr
és halkán így szól hozzá: köszönöm...

Ahol mindig boldogság van,
Nincs fájdalom, nincsen bánat,
Tiszta lelkek örvendeznek
Isten színe-látásának.
Angyalajkak énekelnek
Dicsőítő szent éneket,
Karácsony a mennyországban
Ki tudná, hogy milyen lehet?

Tán ott csillog a legnagyobb,
Legragyogóbb karácsonyfa,
Tetejéről sugárzó fényt
Betlehemi csillag ontja.
Ferenc testvér jászolt készít,
Mint egykor, lent, Greccióban
Es az első pásztoroknak
Szíve új öröme dobban.

A jászolban ott mosolyog
Jézuska, az Istengyermek,
Körülötte az angyalok
Glóriázva énekelnek.
Ott térdel a legboldogabb,
Legszentebb szűz, Isten anyja,
József, az ács, őszült fejét
Alázatos mélyre hajtja.

Talán ilyen a karácsony
Odafönt a mennyországban,
Istenem, ó engedd meg, hogy
Egyszer majd én is meglássam.
Az életem ne legyen más :
Várni, várni csengő szóra,
Amikor majd előttem is
Megnyilik az ég ajtója.

És a többi pásztor között
Ott az égi jászol mellett,
Minden földi fáradalmat,
Tépelődést elfelejtsek.
Kisimuljon minden gondránc
Veritékes homlokomon,
S kicsi Jézus áldó szemmel
Egyszer rám is mosolyogjon...

SZENT JÓZSEF HALÁLA

Homlokán hideg veríték gyöngyöz,
Jézus törli le áldó kézzel,
Lábánál a fájdalmak asszonya
Könnyes, imás búcsúszón térdel.

És szelid hangon szólal a Fiú:
„Őrzöttél hűen Betlehemben,
S hogy király bérence meg ne öljön
Názáretbe futottál velem.

Kerestél aggódó félelemmel
Mikor a véneket oktattam,
S a munka eszközét: fűrész, gyalut
Kenyérszerzőül tőled kaptam.

Lépteimet mostanig vigyáztad,
Megőriztél, hogy baj ne érjen.
Ketten voltunk, én és istenanyám
Férfi szívednek közepében.

Amerre mostan én elindulok,
Éber féltésed nem követhet,
Golgotás utamról mindhiába
Gurítnád félre a köveket.

Hangod elveszne a nagy zsivajban,
Mikor rám halált kiáltanak,
Ne törjön össze a te szíved is,
Mint anyámé, keresztfám alatt.

Menj hát békével drága őrizőm,
Fényével vár az én országom,
Ott a te erényed diadala
Zeng az angyali harsonákon.

Onnan nézel le majd védelmezőn
Családokra, munkás kezekre,
És vigyázol rá, hogy egyházamat
Ne döntse meg poklok ereje.“

József ajkáról halk sóhaj lebbent
S a szemének fénye megtörött,
Lelke Jézus és Mária mellől
Az örök hazába költözött...

Én az élőket síratom,
nekik gyújtanék gyertyalángot:
vakságuk ködét apró lángok
fényökleivel öklözném szét,
világzüllesztő tervek helyett,
világdöglesztő terhek helyett
hogy meglássák az igazi célt.

Ősz virágát mind nekik vinném,
hogy a hervadó szirmok színén
megérezzék a halál csókját,
amit fanyar mosollyal egyszer
rájuk lehel a csontvázember.

Nekik kívánnék csendes nyugalmat,
lassubb iramú, emberibb életet,
derüesebb nappalt s álmodóbb éjeket,
kevesebb gépet, több imádságot,
megbékélést, mit szívük áhit,
emberszeretetet szent csodáit.

Én az élőket síratom,
magamat, minket, mindannyiunkat,
akik elveszítettük az utat,
szétszórtunk minden drága értéket,
míg hiú ábrándokat kergettünk
s most imára fonódik kezünk,
Uram, adj pihenést,
megnyugovást nekünk, élőeknek...

SZÁLLÁST KERES A SZENTCSALÁD...

Isten szívet ad mindenkinek,
S a szívben pici meleg szobát,
Hogy akinek ott szállást adunk,
Meglélje kényelmes otthonát.

Kulcsot is adott hitaranyból
És hűséggyémántból lakatot,
Hogy gonosz vágyak rút szörnyei
El ne foglalják a szívlakot.

...Kis Jézuskának fönt az égben
(Szavam mesének hiszed, ugye?)
Eszébe jutott megnézni, hogy
A régi Betlehem megvan-e?

S Betlehem mellett az istálló
Rozoga lehet, ha állna még,
Anyám, nevelőm, lent a földön
Jertek le, még egyszer nézzünk szét.

Indultak hárman, csillaghintón
S a földön számár várt jámboran.
A Boldogasszony hátára ült
Fiával ölében boldogan.

Mellettük József, az ács lépett,
S mögöttük sok város elmaradt,
Reggelből este lett, de nem nyílt
Szívajtókon a gyémántlakat.

Pihenő nélkül mentek tovább,
Szólt József, majd a falvak népe
Ajtót nyit nekünk, vendégül lát
Léleküdítő pihenésre.

Ne higgyétek, mégis úgy történt,
Miképen kétezer év előtt:
A szívszobákban a Szentcsalád
Sehol sem tarthatott pihenőt.

...A szívszobákban vágyak szörnye,
Pénzimádat, testvérgyűlölet,
Ezért söpri végig az Úr
Véres zivatarral a földet...

Limoges város apraja-nagyja,
Még környéke is összesereglett,
Hogy meglássa, hogy beszélni hallja
Antal barátot, az élő szentet.

Áradt a nép, mint tavaszi folyam,
De ennyinek helyet ki találna,
Nem férnek el a templomhajóban,
A piac-tér is szűk lenne mára.

Ott a nagy cirkusz, az elég tágas,
A városon kívül, gyerünk oda.
Es Antal atyának csengő, nyájas
Hangja a térséget befutotta.

Ám alig kezdte szent tanítását,
Fekete felhőkkel borult az ég,
Feledve lelkének szomjúságát,
Mozdult, hogy házába térjen a nép.

Antal szánta a kishitű lelket,
Mely esőcsepptől is visszariad
S akiket ilyformán meg nem nyerhet
Az evangélium tanainak.

Testvérek! — szólott fölcsengő hangon,
Szavait a lelkekbe véste be,
Mindenki bátran helyén maradjon,
Itt nem éri esőnek csöppje se.

Aki az élet igéit hallja,
Fölötte dúlhatnak bőszi viharok,
Azon az Úr féltő kezét tartja
S a kegyelem napja fel-kiragyog.

És szőtte tovább szavai selymét,
Mely fölöttük ernyőként szétterült
S míg a várost vad záporok verték
S árkok vize uccává szélesült,

Cirkusz fölött az ég ismét kék lett,
Mosolyogva ragyogott fel a nap
S a hívővé lett ezernyi lélek
Háladalt énekelt Szent Antalnak...

MAGDOLNA A KERESZT ALATT...

Szép voltam. Volt cifra selyemköntösöm,
Kegyemért délceg ifjak vetélkedtek,
És pilleszárnyakkal körülröpködtem
Hamisan csillogó, hazug fényeket.

Ittam szomjasan bűnök gyönyörborát,
És mindennap rám hullt észbontó mámor,
A testem beteg lett, lelkem beteg lett
És nem volt menekvés a bűnmocsárból.

Bármerre néztem, minden sötét zugból
Rám vigyorgott, nem láttam ijesztőbbet:
Férjed lehetett volna, gyermekeid
Lehettek volna... hová tetted őket?

Es akkor jöttél Te szelid alkonyon,
Rám néztél és én lábad elé hulltam
És könnyeimmel, legdrágább olajjal
Öntözgettem szent lábaidat Uram.

Nem szóltam... néztem mindenlátó szemed
S te láttad, miként örölt meg a bánat
És kegyes szíveddel megbocsátottál,
Hogy igaz úton megtisztultan járjak...

Most itt állok véres keresztfád előtt,
Levennélek róla, jaj, de nem lehet.
Az arcod sápadt, de most is oly szelid,
Megbocsátó, Uram, jóságos szemed.

Szemeid a jövő ködébe látnak,
Tudod, hogy Magdolna lesz mindig elég.
Uram, most érettük imádkozom, hogy
Bűnüket síratva hulljanak eléd...

A SZÍV

Flórencben meghalt egy előkelő,
Jólistmert zsugori gazdag úr.
Kincses ládája tele arannyal,
Mert van, aki könnyen gazdagul.

Palotájában pazar butorok,
Mindenütt bársonyos kényelem.
Most a vagyona kihullt kezéből,
Fekszik, mint más halott mereven.

Ravatalánál virágok, gyertyák
Erdejének komor pompája,
De a gyászolók közömbös arcán
Nem lelsz a könnyek záporára.

S ha már a bánat patakmély csupán,
Temetés hozzáillő legyen.
Hármas koporsó fából meg ércből
S a szemfedője csipkés selyem.

Halottas szekerét nyolc ló vonja,
Sírjon föl a sírató ének,
Nytott sirjánál a pádovai
Antal atya mondjon beszédet.

Indul a menet s a nagy temetést
Bámész sokaság kíséri el.
Vajjon a zsugorit Antal atya
— Suttogják — miként dicséri fel?

S a nytott sirnál szól Antal atya,
Hallgatja mind, aki nem siket:
„Testvér, ne feledd, úgy sáfárkodjál,
Ahol a kincsed, ott a szíved.

Ha kincsed mosolygó gyermek szeme,
Szíved ebben a szemben ragyog,
Ha kincsed szenvedők enyhülete,
Jótetted jutalmát megkapod.

Ahol a kincsed, ott a szíved is
S ha kincsed sár volt, földi salak...”
Antal atyának eltorzul arca
S ajkán elnémulnak a szavak.

Im látja a zsugori gazdagot,
A pokol örök tűzében ég:
„A holt felett, kit el sem temettünk,
Emberek, jaj, már ítelt az Ég.”

Kiáltott borzongva Antal atya,
S szemeit irtózva fődte el.
„Ducio testvérünk elkárhozott,
Látom őt, látom... higyjétek el.

És a szívének ott kell lennie
Aranya közt a kincsládában...“
Akik ott voltak, szívet keresni
Sietve mentek mindahányan.

S a kinccsel telt láda közepében,
Mit a pénz markába kerített,
A gyászoló népség megtalálta
A szegény, elkárhozott szívet...

KRISZTUS A BÚZAFÖLDÖN

Aranysárga kalásztengert
Simogat az Isten keze.
És lelkével áldást csókol
Minden kicsi búzaszemre.

„Legyen falat belőletek,
Étel éhes emberszájnak,
Új erőre kapjon, aki
Munkájába belefáradt.

Legyen áldás belőletek,
Elégedett kis fészekben,
Ahol hálás, imás szívvel
Szegnek meg az én nevemben.

Legyen kenyér belőletek,
Szent testemet rejtő ostya,
Emberlélek őrizője,
Vezetője égi honba.“

Ragyog a nap selymes égen,
Harangszó kong messze, messze,
Aranysárga kalásztengert
Simogat az Isten keze...

MOSOLYGÓ ÉG SÁTRA ALATT

Fehér bari, piros tojás,
Álomnak is milyen csodás,
Tavaszmosoly, mosolygó ég,
Habselyemnél selymesebb kék.

Gyermekek arcuk csak úgy csattan,
Pirosabbnál pirosabban.
Játszik velük nyiló virág,
Fehér bari, piros tojás,
Álom nekik a nagy világ.

Fáradt arcok, könnyes szemek
Csendesebben könnyeztetek.
Bánatotok most ne fájjon,
Csengő kacaj gyermekszájon
Csengve csengjen, hadd játszanak
Mosolygó ég sátra alatt.

Ibolyakék szemeikre
A jó Isten mosolyt hint le.
Ne lássák, hogy a világra
Ráfekszik a rémek árnya.
Jaj, most semmit ne lássanak,
Játszi kedvvel csak játszanak,
S nézzenek a selymes égre.

Hátha onnan fehér szárnyon,
Mint valami meseálom,
Lerepül a béke... béke...

Ó, mennyit tanultam írott könyvekből,
sorsok íratlan lapjairól,
eseményekből, összeomlásokból,
könyöklő feltörtetésekből.
És mennyit tanultam magamból,
magam estéből-felkeltéből
s mégis mindössze annyit tanultam meg,
hogymiképen kellett volna élnem.

Fizettem tandíjúl csillogó pénzeket,
halk sóhaj, lecsurgó könnyeket.
Erőt, ifjúságot, mind odaadtam.
Nem sajnálom. Nekem megérte,
hogymegy röpke, tétova pillantással
lenézhettem szédítő mélybe,
felnézhettem csillagok magasába
s megláttam, mily kicsi az ember...

Húgocska, ismét hópihék szállnak,
Most jár az ég angyalpóstája.
Apró kezecskék levelet írnak
Jézuskának a mennyországba.

Nagy-sietve párna alá rejtik
És égi, szent csodára várnak,
Ezüstös éjben a levélkéért
Értejönnek az angyalszárnyak.

És csillagország gyémánttermében
Száz írógépen parancs kopog:
Sárinak elalvó szőke babát,
Pistának kardot, pergő dobót.

Húgocska, már nem vagyunk gyerekek,
Felénk nem jár az ég póstája,
Mégis írjunk panaszos levélkét
Jézuskának a mennyországba...

Sietve rejtsük a párnánk alá,
Míg könnyes szemünk az égre néz,
Ezüstös éjben hátha betéved
S érte nyúl talán az angyalkéz.

Húgocska, írjuk meg a levelet:
Eltört a játék-babánk, lovunk,
Hogy csillogó fenyőt rég nem hozott
A mi szomorú karácsonyunk.

Csillagországnak gyémántter nében
Száz írógépen öröm kopog,
Hátha az aranyszívű királyfi
Karácsony este ránk mosolyog...

AZ ÉN IMÁDSÁGOM...

Minden reggel így imádkozom :
Uram, én nem vagyok hős.
Törött a szablyám, kopott a vérttem,
Te biztattál, hogy idáig értem.
Halk sóhajjal azt kérem csupán,
Hogy ma egy kicsit jobb legyek,
Mint tegnap, tegnapelőtt voltam...

Minden este így imádkozom :
Uram, ma is csatát vesztettem,
Érzem, a harcban alul maradtam.
De lelkemben kínok gyöngye égett,
S egy halk ének tán ma is felsírt
Téged keresőn, hozzád vágyódón
Vigaszul fáradt testvéreimnek...

Mint szívverés kopog,
s kattogásából megszületnek
szívet kereső betűsorok.

Elkészül az írás:
Fonák sorsot megértő mosoly,
vagy sorskeresztén néma sírás.

Az írógép kopog,
s fölé hajolva hallgatózunk,
hogy szívek visszhangja feldobog?

Mosolyunk mosolyt derít,
néma sírásunk megcsillogtatja
Olvasó szemek könnyeit?

Érdemes-e nekünk
szívünk tüzén átizzítani,
felforrósítani minden betűt?

Ha majd csendre intnek,
s eláll gépkattogás, szívverés:
a betűink túlélnek minket?

CSÖNDORSZÁG ÜNNEPÉN...

Halál!

Egyszer már birkóztam veled. Rámrontottál az élet küszöbén: csontváz-góliát — apró emberke ellen.

Nem félttem téled. Parityámból repült a kő s leterített... Azóta elkerültél.

Hej! Sohse halunk meg — kurjantottam mámoros éjszakák hevületében. Vén kaszás, jőjj, ha van merszed velem kikezdeni. Akkor én az Élet voltam és az Erő és virágszirmokat szórt elém a tavaszi öröm.

Mosolyogtam és nem láttam, hogy te is mosolyogsz gúnyosan, kérlelhetetlenül...

Halál!

Egyszer aztán... egy évvel ezelőtt rámszakadt egy novemberi éjszakának rettenetessége. Bekopogtál az ajtómon. Kimentem hozzád. Széles fogsorodon gúnyos fintor táncolt. Sokáig néztük egymást mozdulatlanul és hirtelen ujjaidra tévedt a szemem... Lassan cseppent le róla a vér...

És én megéreztem, hogy elvégeztetett...

Ütésre emeltem öklömet, hogy összetörjelek, szétzuzzalak... karom erőtlenül hanyatlott le... A fekete éjszaka messziről egy ravatal fehér csipkeszélét lengette felém... Gyertyalángok virrasztottak egy kialudt életet.

Távolról szivembe markolt a zokogás.

Halál!

Oh milyen más lett azután minden.

Néhány arasz enyém lett a földből is, az égből is.

A földben az élet alszik, az égben a lélek lángol...

És az élet álmától szép lett a föld arca, a lélek
lángja kifényesítette a csillagokat...

Megéreztem, hogy nem vagy hatalom, nem vagy az élet
ura, csupán emberképzelte rém az örökkévalóság
kapujában...

Halál!

Jöjj velem Csöndország egyik falujába... Nézd, a sir-
dombok apró házfedelek... És mennek az élők
virágcsokorral névnapot köszönteni: gyerek apához,
anyához, hitves a hitveshez, szülő a gyermekéhez...
Hallga, beszélgetnek az élők és az elköltözöttek...
Kigyulnak a gyertyalángok és az ég felé lobog a
lángtenger Csöndország ünnepén...

És így szól a láng: nincs Halál!

Csak mélység és magasság van a mindent betöltő
Hatalom kezében.

A Hatalom Lelke lebeg fölöttünk, a végtelenség egyetlen
Ura. Ő a szeretet és jószág. Ő a golgota betelje-
sedése és a húsvét hajnalhasadása.

Csőndország ünnepén ezt mondja nekem a láng:

Találkozunk...

És érzem, hogy a Lélek lehajol s magához öleli minden
gyermekét...

Az ébrenlevőt is... az alvót is...

Nem én mondom,
a földbe ágyazott mag imája ez,
míg csíraöklével döngeti
rögbörtönének kemény falát
s titáni erővel tör fel... felfelé,
mert hiszi, hogy túl a sötéten
ráragyog majd a Fény.

Nem én mondom,
a játékos patak zsolozsmája ez,
míg pihenéstelen irammal
szalad tova kavicsmedrében
s titáni erővel tör szét gátakat,
mert hiszi, hogy bizton eléri
egyszer az Oceánt.

Nem én mondom,
az édesanyák zengő himnusza ez,
míg szívük alatt új életek
terhét szent méltósággal hordják
s titáni erejük fogytát se bánják,
mert hiszik: bennük épül, szépül,
bimbózik az Élet...

EZT A KÖNYVET 100 LEIVEL ELŐFIZETTÉK,
VAGY ELŐFIZETŐKET GYÜJTÖTTÉK:

- Kolozsvár*: Gr. Bethlen Györgyné, Dr. Boga Alajos,
Sándor Vitális, Dr. Dániel Elemérné, Dsida Aladár,
Veress Ernő, Páll Józsefné, özv. Kónyi Józsefné,
Ciocu Ioanné, Tordai Mária, Imbuzan Gerő, Frána Péter.
Brassó: P. Hajdú Béla, Szent Ferenc Harmadik Rendje.
Beszterce: Ifj. Petruska Gyula.
Csíkсомlyó: P. Hajdú Leánder.
Etéd: Lengyel Teréz.
Gyulafehérvár: Dr. Józsa János, Dr. Adorján Károly.
Kapnikbánya: Petri Sz. József.
Kőhalom: P. Hartmann Tivadar.
M.-vásárhely: Budovszky Jánosné, Dr. P. Imets Károly.
Nagyszentmiklós: Glasz József.
Rovine: Magdós István.
Sepsiszentgyörgy: Felházy Miklósné.
Szamosujvár: P. Réthy Apollinár.
Szászváros: P. Bojáky Zsigmond.
Szatmár: Fóris Alice.
Szilágyсомlyó: özv. Madarassy Sándorné.
Temesvár: Dr. Csaszner Nándorné.
Torda: Mádly János, Kimpel Flóris, ifj. Kimpel Flórisné,
Pataky András, Szentkirályi József.
Ulmeni: Ürmössy Miklós.
Vajdahunyad: Scháláth Jenőné.
Vinga: Dr. Follért Gyula.

EBBŐL A KÖNYVBŐL KÖNYVBARÁTOK RÉSZÉRE
100 PÉLDÁNY FINOMABB PAPIRON KÉSZÜLT.

MAEL FERENC MŰVEI:

ÁLMOK (versek). Elfogyott.

PUTIFÁRNÉ (kisregény). 20 L.

PIRKAD AZ ÉGALJ (versek). Elfogyott.

MISSA SOLEMNIS (versek). 20 L.

A KERESZT FÉNYÉBEN (színmű). 35 L.

VÉGÉN CSATTAN AZ OSTOR (elbeszélés). 5 L.

ÜNNEPI SZAVALÓKÖNYV (versek). 35 L.

GYERMEKEK SZAVALÓKÖNYVE (versek). 16 L.

KÖNNYVIRÁG (elbeszélések). 65 L.

MÁSODIK ÜNNEPI SZAVALÓKÖNYV (versek). 30 L.

EMBEREK VAGYUNK (regény). 60 és 100 L.

HINNI KELL . . . (versek). 50 és 100 L.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

